ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΣΕΖΑΜΠΡ

ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΓΚΡΕΜΟΥ

Ένα θερμὸ ἀπόγευμα τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 18... δυὸ ἱππεῖς, ἀνέβαιναν τὴν ὄχθην κάποιου μικροῦ παραποτάμου τοῦ Ρίο Κολοράδο.

Τά μέρη ποὺ περνοῦσαν θὰ τοὺς ἦσαν γνωστά, γιατὶ δὲν ἔρριχναν οὔτε μιὰ ματιὰ στὶς ἐμορφιὲς τῆς γύρω φύσεως.

Ἡ στολή τους ἦταν ὅμοια μ' ἐκείνην ποὺ φοροῦν οἱ περισσότεροι κάτοικοι τῆς ἐρήμου, οἱ ἄνθρωποι τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ ποὺ καταδικάζονται ἐκούσια νὰ ζοῦν στὴν ἔρημο γιὰ νὰ μὴ λογοδοτήσουν στὴ δικαιοσύνη.

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή, νὰ πάρῃ ! ἐφώναξε ἔξαφνα ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ αὐτούς, τοῦ ὁποίου τὴν μορφὴ ἔκαμνε πειὸ ἀποτρόπαιη ἕνα πλατὺ σημάδι λαβωματιᾶς ποὺ ἔρχε στὸ πρόσωπο. Δέκα μέρες περάσανε ἀπὸ τότε ποὺ φύγαμε ἀπὸ τὸ Τομπάκ. Βάζω στοίχημα, λοιπὸν πὼς μᾶς ἐγέλασε αὐτός ὁ βρωμιάρης ὁ Ἰνδὸς καὶ πῶς...

— Μὴ βιάζεσαι, σύντροφε, μὴ βιάζεσαι, διέκοψε ὁ ἄλλος, μὲ κουρασμένο χαμόγελο. Εἶνε περιστάσεις ποὺ λέει κανεὶς τὴν ἀλήθεια, πρὸ πάντων ὅταν τοῦ δίνουν τὴν ὑπόσχεσι πὼς θὰ τὸν σώσουν ἀπ' τὴν κρεμάλα...

— Αὐτὴ ἡ ὑπόσχεσί μας, ὅμως, δὲν μ' ἐμπόδισε διόλου νὰ τοῦ τσακίσω τὸ κεφάλι μ' αὐτὸ μου τὸ πιστόλι, εἶπε πάλι ὁ πρῶτος, χτυπῶντας μὲ τὸ δεξί του χέρι τὸ πιστόλι του.

— Ὁ Θεὸς ἂς ἀναπάψῃ τὴν ψυχή του ! ψιθύρισε ὁ σύντροφός του κάνοντας τὸ σταυρό του μ' εὐλάβειαν.

— Ἐμένα ὅμως μοῦ φαίνεται πὼς δὲ βρισκόμαστε μακρυὰ ἀπ' τὸ σκοπό μας ἐπανέλαβε ὁ ἄλλος. Ὁ δυστυχισμένος ὁ Σαβὸ μᾶς εἶπεν πὼς ἐκεῖ ποὺ εἶνε οἱ πιὸ πολλοὶ βράχοι βρίσκεται καὶ τὸ περισσότερο χρυσάφι. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ βλέπω...

Πραγματικῶς, τὶς δασώδεις περιοχές, ποὺ εἶχαν περάσει ἕως τότε διεδέχθησαν τωρα ἀπότομες ἐκτάσεις βραχώδεις, ὅπου τἄλογά τους προχωροῦσαν μὲ δυσκολία...

***

Ἀφοῦ ἀνέβηκαν ἕναν ἀπότομο ἀνήφορο οἱ δυὸ σύντροφοι σταμάτησαν μπρὸς σ' ἕναν βράχο, κάτω ἀπὸ τὸν ὁποῖο κυλοῦσε ἕνας καταρράκτης. Δρόμος πρὸς τὸν καταρράκτη δὲν ὑπῆρχε. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ὁ βράχος εἶχε κοπῆ στὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ τὸ μαχαῖρι, ἴσια ἐντελῶς, σὲ τρόπο ποὺ νὰ δημιουργῆται ἔτσι ἕνας φοβερὸς γκρεμός.

— Ἔ, ἔ, Καρασκουέν, ἐφώναξεν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο συντρόφους. Κοιμᾶσαι, βλέπω. Ἂς σταματήσουμε, λοιπόν. Σὲ λίγο θὰ νυχτώσῃ κ' ἐδῶ εἶνε καταλληλο μέρος γιὰ στρατοπέδευση.

Οἱ δυο σύντροφοι ἐξεπέζεψαν, ἔδεσαν τὰ ἄλογά τους, τοὺς ἔβαλαν νὰ φᾶνε χορτάρι κ' ἔπειτα ἄρχισαν νὰ ἑτοιμάζουν τὸ δικό τους λιτὸ δεῖπνο.

***

Ὁ Καρασκουέν, ποὺ ἤθελε νὰ ἐξετάσῃ τοὺς γύρω βράχους προχώρησε πρὸς τὸν γκρεμὸ μὲ τὸ ντουφέκι στὰ χέρια.

Ξαφνικὰ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα του μιὰ ἀγρία κραυγή, χαρᾶς μαζὺ καὶ ἐκπλήξεως.

Μόλις ἄκουσε τὴν κραυγὴ αὐτὴν ὁ σύντροφός του ἀνεπήδησε κ' ἔτρεξε κοντά του.

Σ' ὀλίγων μέτρων ἀπόστασιν κάτω ἀπὸ αὐτούς, σφηνωμένος ἀνάμεσα στοὺς βράχους ἕνας τεράστιος ὄγκος χρυσοῦ λαμποκοποῦσε κάτω ἀπ' τις τελευταῖες ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου.

— Γιά τ' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ! μούγγρισε ὁ Ἀλμπασίτε, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ !...

Καὶ οἱ δυὸ ἄνδρες, πλάϊ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ξαπλωμένοι μὲ τὴν κοιλιὰ στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ, ἀκίνητοι, χωρὶς ἀναπνοή, ἐκύτταζαν ἄπληστα τὸν ὄγκο τοῦ μετάλλου.

Ἡ νύχτα, ποὺ πέφτει ἀπότομα στὶ χῶρες αὐτές, τοὺς ἔκαμε νὰ συνελθοῦν καὶ νὰ γυρίσουν σιγὰ σιγὰ στὴ μισοσβυσμένη φωτιά, θαμπωμένοι ἀκόμα ἀπ' τὸ ἀράντασεο θέαμα, ποὺ ἀντίκρυσαν τὰ μάτια τους.

— Ζυγίζει βέβαια, παραπάνω ἀπὸ μία λίβρα, εἶπε ὁ Καρασκουέν, ἴσως καὶ μιάμιση. Εἶνει ὅμως ἀργά. Αὔριο τὸ πρωΐ...

— Ναί, διέκοψεν ὁ Ἀλμπασίτε. Ποιος θὰ κατέβῃ ;

— Ἐγώ !

— Ὄχι. Ἐγώ !

— Ὄχι, ἐπῆ ἡ τύχη... Βγάλε τὰ χαρτιά...

Ὁ πρῶτος ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του μιὰ βρώμικη τράπουλα. Καὶ στὸ θαμπὸ φῶς τῆς φωτιᾶς που ἔσβυνε σιγὰ-σιγὰ ἄρχισαν νὰ παίζουν μὲ βρισιὲς καὶ βλαστήμιες.

— Ἐγὼ λοιπὸν θὰ κατέβω ! φώναξεν ὁ Ἀλμπασίτε ὅταν ἐτελείωσε τὸ παιχνίδι.

— Καλά, καλά, ἔχασα... Σὺ θὰ κατέβῃς... ψιθύρισεν ὁ Καρασκουέν, ἐνῶ ἕνα σκληρὸ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στὸ ἡλιοκαμμένο πρόσωπό του.

Οἱ δυὸ ἄνδρες, ἀφοῦ ἤπιαν ὁ ἕνας ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἄλλο «ἀκουαρδιέντε» ἀπὸ τὴν μεγάλη φιάσκα τους, ἐτυλίχθησαν στὰ σκεπάσματά τους καὶ κοιμήθηκαν βαρειά.

***

Πρωΐ-πρωΐ τὴν ὥρα ποὺ χαιρετοῦσαν τὴ νέα αὐγὴ τὰ πρῶτα κελαδήματα τῶν πουλιῶν, ὁ Καρασκουὲν καὶ ὁ Ἀλμπασίτε σηκώθηκαν ὄρθιοι κι' ἑτοιμάσθηκαν γιὰ τὴν τολμηρὸν ἐπιχείρησί τους.

Ὁ Ἀλμπασίτε τύλιξε ἕνα γερὸ σχοινὶ στὴ μέση του καὶ τὸ δεσε ὕστερα γύρω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς μεγάλου δένδρου ποὺ ἦταν ριζωμένο στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ.

Ὕστερα μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ πόδια ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ προσεχτικά, ἐνῶ ὁ Καρασκουὲν ἄφηνε νὰ ξεφεύγῃ κανονικὰ ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ σχοινὶ λίγο-λίγο...

Ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ὁ Ἀλμπασίτε ἔφθασε στὸ μέρος ποὺ βρισκόταν τὸ χρυσάφι καὶ ἄρχισε νὰ σκαλίζῃ μὲ τὸ μαχαῖρι του νευρικὰ τὸ βράχο ποὺ τὸ κρατοῦσε σφηνωμένο, σαν νὰ φοβόταν μὴ τοῦ τὸ πάρουν...

Τέλος ἔπειτα ἀπὸ μεγάλες προσπάθειες ὁ ὄγκος τοῦ χρυσοῦ ἄρχισε νὰ κουνιέται ἐλαφρυά. Ὁ Ἀλμπασίτε τὸν τράβηξε δυνατὰ πρὸς τὸ μέρος του, τὸν ἔβγαλε ἀπ' τὴ θέσι του καὶ τὸν ἄρπαξε σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του.

— Ἔλα ! ἐφώνιξεν ὕστερα ὑψώνοντας πρὸς τὸν σύντροφό του τὸ πρόσωπό του πλημμυρισμένο ἀπὸ ἱδρῶτα. Ἔλα τὰ κατωφέραμε.

Ὁ Καρασκουὲν ἄρχισε νὰ τραβᾷ πρὸς τὰ ἐπάνω τὸ σχοινί. Σὲ λίγο ὅμως τὰ χέρια του σὰν νὰ ἔχαναν τὴ δυναμή τους, σταμάτησαν νὰ τραβοῦν πρὸς τὰ ἐπάνω.

Προχώρησε πρὸς τὸ γκρεμό, μὲ τὸ ντουφέκι στὰ χέρια...

Ὁ Ἀλμπασίτε ποὺ ἐπλησιάζε νὰ φθάσῃ στὸ χείλος τοῦ γκρεμοῦ, καταλαβε πὼς δεν τὸν τραβοῦσαν πιὰ πρὸς τὰ πάνω κ' ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ δῆ τί συμβαίνει. Ἀντίκρυσε τότε τὸν Καρασκουὲν νὰ τὸν κυττᾷ μοχθηρό, ἄγριο, εἰρωνικό, με μια σατανικὴν χαρὰ στο προσωπο. Εἶχε σκύψει κοντὰ του καὶ μὲ ἄγρια φωνὴ τοῦ εἶπε :

— Φέρτο δῶ !... Δῶστο μου !..

Ὁ Ἀλμπασίτε κατάλαβε ἀμέσως πὼς ἂν ἔδινε τὸ χρυσάφι θἄταν χαμένος. Ὁ σύντροφός του θἄκοβε τὸ σχοινί, θἄπεφτε στὸ γκρεμὸ καὶ θὰ γινοταν κομματια !

Γι αὐτὸ κράτησε τὸ χρυσάφι σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ εἶπε στὸν φίλο του.

— Ἀστειεύεσαι, Καρασκουέν ; Ἔλα, κάνε γρήγορα. Ἐπιτέλους τὸ κορμί μου ..

— Δῶσε μου τὸ χρυσάφι ! οὔρλιαξε πάλιν ὁ Καρασκουὲν, γιατὶ ἀλλιῶς κόβω τὸ σχοινί.

Κ' ἔσυρε τὸ κοφτερὸ μαχαίρι του, κ' ἑτοιμάστηκε νὰ κόψῃ τὸ σχοινί...

***

Κρύος ἱδρὼς πλημμύρισε τὸν δύστυχο χρυσοθήρα ποὺ ἦταν κρεμασμένος πάνω ἀπ' τὴν τρομερὴ ἐκεινη ἄβυσσο. Τὰ δάχτυλά του ἔσφιξαν περισσότερο τὸν ὄγκον τοῦ χρυσοῦ καὶ μὲ μιὰ τελειωτία προσπάθεια ἐδοκίμασε νὰ στηριχθῇ σὲ μιὰ μικρὴ προεξοχὴ τοῦ βράχου, γιὰ νὰ μπορέσῃ ἔπειτα νὰ πιασθῇ καὶ νὰ πηδήσῃ ἔξω. Ἡ ἀπόπειρά του ὅμως αὐτὴ δὲν τὸν ὠφελησε σὲ τίποτε. Τὸ πόδι του γλύστρησε ἐπάνω στὸ βράχο καὶ ξαναβρεθηκε κρεμασμένος στὸ κενό. Συγχρόνως ὁ σύντροφός του εἶχε ἀρχίσει νὰ κόβῃ σιγὰ σιγὰ τὸ σχοινί.

— Εἰ αι τρελλός, Καρασκουὲν ! φώναζε τρομαγμένος ὁ Ἀλμπασίτε. Σταμάτα ! σταμάτα !..

Ὁ σύντροφός του ὅμως γοητευμένος, ὑπνωτισμένος, θαρρεῖς, ἀπ' τὴν ἀκτινοβόλο λάμψη τοῦ χρυσοῦ, ἐξακολουθοῦσε νὰ κόβῃ τὸ σχοινί. Εἶχε κόψει πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸ μισο, ἕνα χτύπημα ἀκόμη με τὸ μαχαίρι κι' ὁ Ἀλμπασίτε θὰ κατρακυλοῦσε στὴν ἄβυσσο. Ὁ τρόπος του ἦταν ἀπεριγραπτος. Τὰ δόντια του χτυποῦσαν. Τὰ μάτια του εἶχαν πεταχτεῖ ἔξω. Ἀναρθρες κραυγὲς ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ λάρυγγά του ποὺ τὸν ἔσφιγγεν ἡ τρομάρα, ἐνῶ ὁ Καρασκουέν, παρακολουθώντας στὸ πρόσωπό του τις συσπάσεις τῆς ἀγωνίας, ἐπανελάμβανε μηχανικά :

— Δῶσε μού το... δῶσε μού το !

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ γιὰ ξαφνικὴ σκέψι γεννήθηκε στὸ μυαλὸ τοῦ Ἀλμπασίτε. Κρυφὰ, προσέχοντας μὴ τὸν δῇ ὁ Καρασκουὲν ἔβγαλε τὸ πιστόλι του ἀπὸ τὴν θήκη του, σημάδεψε στο πρόσωπο τὸν σύντροφό του καὶ πυροβόλησε...

Ἡ σφαῖρα βρῆκε τὸν Καρασκουὲν ἀνάμεσα στὰ μάτια καὶ τὸν ἄφησε νεκρό.

Τὸ σχοινὶ ποὺ τῶχε κόψει κατὰ τὰ τρία τέταρτα, ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια του, τεντωσε ἀπότομα κι' ἔσπασε μ' ἕναν ξηρὸ κρότο ! Ὁ Ἀλμπασίτε κυλίσθηκε στὴν ἄβυσσο καὶ κομματιάστηκε πάνω στοὺς βράχους ! Ὁ βῶλος τοῦ χρυσοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χερια του καὶ πηδῶντας ἀπὸ βράχο σὲ βράχο, ἔπεσε στὰ νερὰ τοῦ καταρράκτου, βυθίστηκε, χάθηκε γιὰ πάντα !..

Ζὰκ Σεζάμπρ